

uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In casu:

A. op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 april 1996 (stuk 3) tot en met 30 april 1996 (stuk 29):

het bouwen van een houten constructie dienstdoende als garage en tuinhuis van 10 meter op 4 meter (stuk 2 en 9);

B. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode van 1 april 1996 tot en met 30 april 1996 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding: 10.12.04.

de sub A omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

wat een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, meer bepaald het bijzonder plan van aanleg goedgekeurd bij ministerieel besluit van 22 november 1985 door het bouwen van hoger vermelde constructie voor 36 vierkante meter van de 40 vierkante meter in een "strook voor privaat park" waar elke bebouwing is uitgesloten (stuk 16, 19 verso en 22)

het goed eveneens voor 36 vierkante meter van de 40 vierkante meter gelegen in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, meer bepaald parkgebied (stuk 15, 19 verso en 22)

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 26 april 2005, 19de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verklaart de beklaagden schuldig aan de feiten omschreven in de tenlasteleggingen A en B;

Veroordeelt – toepassing makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek - de beklaagden voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B samen ieder tot een geldboete van € 200, met 45 opdecimen verhoogd, telkens € 1.100 bedragende;

Vermits de tegen beklaagden uitgesproken straf, te ondergaan als hoofdstraf, vijf jaar gevangenisstraf niet te bovengaat en de veroordeelden nog geen veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden opgelopen hebben, zijn er gronden om aan te nemen dat de veroordeelder zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor zij werden gestraft niet meer zullen schuldig maken; gelast bijgevolg gedurende een termijn van drie jaar gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van een gedeelte groot € 100 van de opgelegde geldboete van € 200 in hoofde van elk der beklaagden; de vervangende gevangenisstraf voor het gedeelte met uitstel telkens één maand bedragende;

Zegt dat bij toepassing van artikel 14 § 1 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een criminele straf;

Beveelt de beklaagden op vordering van gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot herstel in de oorspronkelijke staat van het perceel gelegen te kadastraal gekend onder en dit binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden, namelijk door:

- afbraak van de gebouwde garage annex tuinberging;
- verwijdering van de vloerplaat en funderingen;
- verwijderen van de afbraakmaterialen naar de daartoe bestemde stortplaatsen;
- herstel maaiveld in de oorspronkelijke staat.

Beveelt dat voor het geval dat de vermelde aanpassingswerken niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagden een dwangsom zal worden verbeurd van € 75 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel en zegt dat boven het bedrag van € 40.000 geen dwangsom meer wordt verbeurd;

Veroordeelt de beide beklaagden solidair tot de gerechtskosten deze begroot op € 172,50;

Legt bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding op van € 25;

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van € 10, met 45 opdecimen verhoogd, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, nl. door de beide beklaagden ieder eenmaal deze som;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd de uitgesproken geldboeten zullen kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 2 maand voor elke boete van € 200.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld:

- op 4 mei 2005 door beide beklaagden
- op 4 mei 2005 door het openbaar ministerie

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 11 januari 2008 in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging, de tweede beklaagde in persoon en beiden bijgestaan door meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal.

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. De kwalificatie van de feiten in de oorspronkelijke dagvaarding dient te worden verbeterd door:

- weglating van de vermelding *"De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg."*

- weglaten van de vermelding "wat een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, meer bepaald het bijzonder plan van aanleg goedgekeurd bij ministerieel besluit van 22 november 1985 door het bouwen van hoger vermelde constructie voor 36 vierkante meter van de 40 vierkante meter in een "strook voor privaat park" waar elke bebouwing is uitgesloten (stuk 16, 19 verso en 22)"

- weglaten van het woord "eveneens" in de zinsnede " het goed eveneens voor 36 vierkante meter...".

Van deze aanpassingen werd aan de partijen kennis gegeven. Elke aldus verbeterde telastlegging heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A en B betreft het deze telastleggingen zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding en verbeterd zoals onder dit randnummer vermeld.

3.1. De te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1° strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid 147 en 149 van het *Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999* (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

3.2. Met betrekking tot de telastlegging B is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het *Decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft* van 4 juni 2003, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 SW. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

3.3. De constructie betreft een tuinhuis, deels tot garage bestemd, met een oppervlakte van 40 m²; 4 m² daarvan zijn volgens het gewestplan gelegen in woongebied en 36 m² zijn gelegen in parkgebied, meer bepaald volgens het BPA in een strook voor privaat park.

Het beperkte gedeelte (4 m²) van de constructie dat gelegen is in woongebied maakt onlosmakelijk deel uit van het geheel van de constructie.

Op grond van voormelde vaststellingen dient er van uit gegaan te worden dat de werken gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art. 146,3° lid DORO, nu het wezenlijk deel van de één geheel vormende houten constructie gelegen is in parkgebied of een ormeo vergelijkbaar gebied aangewezen in het plan van aanleg.

Het eigendomsstatuut en de toegankelijkheid zijn hierbij niet relevant; het kan gaan zowel om privé parken als openbare parken, al dan niet

loegankelijk voor het publiek. Evenmin is hierbij relevant¹ te weten of bepaalde andere constructies die zich in het parkgebied zouden bevinden al dan niet op wettige wijze werden vergund. De sociale functie van een parkgebied is overigens niet uitgesloten wanneer het niet openstaat voor het publiek.

4. Met betrekking tot de kadastrale gegevens kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat de constructie werd opgericht op het perceel te palend aan perceel

waarop de beklaagden naderhand hun woning hebben opgericht; het perceel werd door het Kadaster naderhand klaarblijkelijk uitgebreid met het deel van het perceel waarop de houten constructie werd opgericht en in stand gehouden en hernummerd tot zoals vermeld in de inleidende dagvaarding (stuk 1/35).

5. Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de telastleggingen A en B ten grondslag liggen in hoofde van elke beklaagde de uiting van een zelfde strafbaar opzet; de verjaringstermijn neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 30 april 2004. Sedertdien zijn minder dan 5 jaren verlopen, zodat de strafvordering niet vervallen is door verjaring

6. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A en B lastens de beide beklaagden bewezen.

Voor het in stand houden is geen positieve daad vereist; het onwettig in stand houden van de zonder de vereiste vergunning uitgevoerde werker bestaat tot aan het herstel in de oorspronkelijke toestand of de regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende vergunning; in de periode waarop de telastlegging B betrekking heeft was noch het ene, noch het andere het geval. In hoofde van de beklaagden is sprake van schuldig verzuim om aan de onwettelijke toestand een einde te stellen.

7.1. De verschillende misdrijven aan de beklaagden te last gelegd komen voort uit een zelfde opzet, nu zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en zijn in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast.

7.2. De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en jarenlang, meer bepaald in de periode vermeld in de bewezen verklaarde telastlegging B, in stand gehouden.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij al die tijd in schaars parkgebied ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang.

Slechts een geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan decretale voorschriften ter zake dienen te houden. Het hof houdt hierbij in het voordeel van de beklaagden rekening met het groot tijdsverloop sedert het wederrechtelijk oprichten van de constructie en hun blanco strafrechtelijk verleden.

7.3. Het hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat de beklaagden het misdrijf hebben gepleegd deels vóór, deels na 1 maart 2004, zodat de geldboete dient te worden uitgedrukt in euro en te vermeerderen is met 45 opdecimes.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50.

De vaste vergoeding verschuldigd krachtens de artikelen 2 en 77 van het kb van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken dient te worden bepaald op € 29,30, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

8.1. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand (stukken 1/13 tot en met 17); de plaats werd nog niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning.

8.2. De herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van art.149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens art.198 bis DORO kan het hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd.

Het hof acht het in de gegeven omstandigheden wenselijk de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

OP DEZE GRONDEN,

Het hof, rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,
de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter,
190, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,
100 Strafwetboek,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

77 van het K.B. van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001.

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen zoals hiervoor onder 2 vermeld,

veroordeelt voor de telastleggingen A en B samen tot een geldboete van € 200, vermeerderd met 45 opdecimes tot € 1 100 of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden,

veroordeelt voor de telastleggingen A en B samen tot een geldboete van € 200, vermeerderd met 45 opdecimes tot € 1 100 of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden.

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimes, aldus telkens gebracht op € 137,50. te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 29,30,

beslist de herstellvordering voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen; zegt dat hierloef door de griffier een eensluidend afschrift van dit arrest, samen met een digitale versie ervan zo dit technisch mogelijk is, en van de herstellvordering (stukken 1/ 13 tot en met 17) door middel van een aangetekend schrijven aan de raad zal worden overgemaakt,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de tot heden in beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten; begroot deze kosten op € 180,72 in eerste aanleg en op € 96,60 in hoger beroep,

stelt de zaak voor behandeling van de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en de er op geönte vordering tot verbeurte van een dwangsom op de terechtzitting van vrijdag 13 juni 2008 te 9 uur,

reserveert de beslissing over de verdere kosten.

Kosten:		
	Afschriften:	34,20
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	23,62
		<hr/>
		87,82
	+ 10 % :	8,78
		<hr/>
	Totaal :€	96,60

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **8 februari 2008**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

substituut-procureur-generaal,

griffier;